

במדינה

רכיידאס

הרצען והארכיטקטית

הכל התחיל בזוג סנדלים

כבר כמה שנים שאין מה להתבייש באופנה הישראלית. נעשים דברים יפים מאוד, בקנה מידה בינלאומי. בחנויות היוקרה בארצות הברית ובארופה אפשר למצוא ביגדיים מתוצרת ישראל, וביגדיהם, קונפציה, פרוות ואפילו ביגדיילים.

גם הנשים הישראליות האלגנטיות כבר מייבאות פחות בגדים וקונות בארץ יותר למלתחתן הפרטית. וככל זאת, בלי איזה "טאץ" תוצרת חוץ, הרי אי אפשר, ולכן המשיכו הנשים לייבא מחו"ל את האביזרים להשלמת ההרפה: חגורות מעניינות, ארנקים יפים, קישוטי ראש, תכשיטים יוצא דופן. נכון שגם מאלה כבר התחילו לייצר בארץ, אבל ברוב המקרים, אצל הגברות האלגנטיות, אביזר יפה הוא אביזר שהוכיח את עצמו בחו"ל. עכשיו זה הגיע. אביזרים יפהיים

מתוצרת כחול-לבן, שעשו את צעדיהם האשונים בחו"ל רווקא, נמכרים בארץ תחת השם פנארי, אביזרי אופנה.

עצות מהבעל. הסיפור התחיל בחיפה בשנת 1982, כשרצען חובב בשם גרי פנ גש מוכרת צעירה ויפה במרדיו זוג סנדלים במתנה. כשהסני דל היה מוכן, הושיטה אפרת את רגלה למדידה, וכך פרחו האהבה בין גרי לאפרת. תוך זמן קצר הם נישאו. בינתיים סימה אפרת את לימודי הארכיטקטורה בטכניון, והתחילה לעבוד. גרי שאל אם בטכניון לימדו אותה איך לתכנן אביזרי אופנה והיא צחקת, אבל הם קנו את חתיכות העור הראשונות, אפרת תכננה חגורות וגרי ביצע את העבודה.

אחרי החגורות עשו גם קישוטי ראש ואחר כך ארנקים. ואפילו לתכשיטים מעניינים בשילוב של עור ומתכת הם הגיעו. המימלחים הראשוניים נשלחו לחו"ל, כדי לראות את התגובות. לפני שהגיעו התגובות, הגיעו הבקשות לעוד סחורה, והעסק התחיל לעבוד. את עורפיה היו

האסון שנמנע השבוע על פסי הרכבת מזכיר בצורה מרהיבה אסון אחר, שלמרבחה הצער לא נמנע, והוא אסון הרכבת שאירע בצומת הכנרת, בדיוק לפני שנה.

בשתי התאונות היו מעורבות נהגות, אחת ותיקה ואחת פחות (לריבקה רישיון נהיגה משנת 1984) לשתיהן כבה מנוע המכונית בדיוק על פסי הרכבת. לפי ממצאי אחת מוועדות החקירה שברקו את אסון הכנרת — נהגת האוטובוס איברה כפי הנראה את עשתונותיה, ובגלל תנאי הדרך הקשים, לא הצליחה גם היא להעביר את ריבכה בשלום אל מעבר לפסי הרכבת.

פרשת "הקופסה השחורה" של הקטר, שנטען לכאורה כי ווייפו בה מימצאים, מכה עדיין גלים. אך אלפי מכוניות ממשיכות יום יום לחצות את הצמתים עם מסילות הרכבת, והמיפגש שים המסוכנים ממשיכים להזמין תאורנות קטלניות.

אוסנאים פן ובדארי
תיכנון ועבודה שחורה

מוכרים לחנויות יוקרה בתל-אביב ובחיפה.

עכשיו הם גדלו והחליטו שמה שטוב לגויים, טוב גם לנו. השבוע הם ערכו תצוגה מרהיבה של קולקציית האביזרים שלהם. כל האביזרים עשויים מעור נאפה רך, משולב באריגים שזורים כסף וזהב לשעות הערב, ובכריז'נס לשעות היום.

מבוקש: עור בהיר

ביצד מגיעים ילדים גרמניים למישפחות ישראליות?

בתחקיר שפירסם בשבוע שעבר ש' בועז החדשות האמריקאיות טיים הס' ביר, בין השאר, כי בבראזיל, בה יותר מ-100 מיליון תושבים, אין מחסור בילדים לא רצויים או עוזבים (לפי אומדן אחד חיים יותר מ-300 אלף ילדים בראזיליים ברחוב) וכך מצוי מאגר בלתי-נדרש למי שמבקש לאמץ ילד בראזיל, ובלבד שיקיים בשעת מעשה את החוק הבראזילי האוסר הפקת רווח כספי מפעולת המסירה לאימוץ.

אולם הקוץ באליה הוא שרובם של ילדי בראזיל הם, מטבע מוצאם, כהי עור למדי, והורים מאמצים, גם ישראלים, מעדיפים תינוקות בהירי עור.

את התשובה לבעיה זאת מצא עורך-דין בראזילי אחד, קארלוס סזארו פריירה, שגילה כי בכמה מחוזות ארצו חיה אוכלוסייה גדולה של תושבים ממוצא גרמני ואלה מסוגלים, כמובן, לספק ילדים בהירי-עור. פריירה, הנחקר זה כמה שבועות על-ידי הרשויות בבראזיל, כבר הורה כי סיפק לישוראים 150 ילדים מן הארצות האלה.

דוגמנית פרי

חצאית וחולצת טריקו פשוטים, חגורת-עור וצווייזיהב

מישהקים מסוכנים

הילדים הפגועים, ביחוד אחרי שגורע להם כי ההדרכה במקום והשמירה הליקויה על הילדים פותחת פתח לסכנות ופגיעות קשות יותר משברים או נקעים.

בביקור הראשון שערך העולם הזה במיתקן בהרצליה, התברר כי יש יסוד לטענות על ההדרכה הלקויה. נער בן 15, שלדבריו הוא "מרדיר", שיחק שש בש בתוך צריף, הנמצא מחוץ לשטח הטרמפולינה, כשבפנים קיפצו שיבעה ילדים ללא כל הדרכה ופיקוח.

מאמן וישניה
זה מסוכן מאוד!

בנוכחות הצלם הפגינו הילדים בשימחה את יכולתם בקפיצות לגובה ובסאלטות לפנים ולאחור. מרוב התלהבות התעופף אחד הילדים אל עבר שכיילי-העץ שליד המקפצה, ונחת מגובה רב על גבו. הילדים האחרים המשיכו בקפיצותיהם ללא כל השגחה, כשאחד מהם אף מפליא בריחופים מסוכנים בין המקפצות ומעל לשכיילי-העץ.

כשהאחראי במקום — אותו נער בן 15 — הבחין בצלם, קרא מייד לשני צעירים נוספים ששחו במיבנה המרור חק, 50 מטרם מהמקפצות. הבחורים שחו להזהרות כמרדירים מוסמכים לקפיצות, שהוכשרו לנושא על-ידי זאב גבע, מרדיר הקפיצות. את שהותם הרחק מהמיתקן לא ניסו לתרץ, ובתום השיחה אף חזרו כארישות למיבנה המרוחק, כשהילדים ממשיכים בקפיצותיהם ללא השגחה. ארישות ווילול מצד המרדירים התגלו גם במיקרה חמור של פציעה. "את סתם עושה הצגות", אמר אחד המשגיחים לשרי מוטרו בת ה-13 מהרצליה, שקפצה ונפלה בצורה בלתי נכונה על רגלה. שרי, שלא יכלה לדרוך על רגליה בשל הכאב, נאלצה להיעזר בחברה, אשר קראה ברחיפות

א פילו אני ריסקתי את הפנים כשנחתתי לא נכון, אחרי סאלטה משולשת. הודה השבוע זאב גבע, מרדיר קפיצות בטרמפולינה. הברך שפגעה בפרצופו של גבע לא מנעה ממנו לומר כי זהו ספורט בלתי מסוכן. "בכל אופן, לא יותר מכל ספורט אחר", דבריו.

הוא גם מספר כי אלוף העולם בקפיצות על טרמפולינה הוא כיום "צמח", המרותק לכיסא-גלגלים, כתוצאה מקפיצה לא נכונה, אך ממחר

להוסיף: "אין כלל סיכונים גופניים בקפיצות."

קריים בקרסול

ת חושת הריחוף באוויר וחי וויית ההינתקות מהקרקע מגרה מאז ומתמיד את הרמיון האנושי. הרצון להגשמת הפנטאזיה הזו מריץ מזה שלשה חודשים את ההמונים הנמשכים לטרמפולינות הענקיות שהוצבו בהרצליה ליד מלון מיגדל דניאל, ובחוף גורדון בתל-אביב.

שני המיתקנים הובאו ארצה מאיטליה, ביוזמה מיסחרית של שני אנשי עסקים מאזור השרון.

הטרמפולינות הפכו במהירות לסיפור הצלחה: מיכה ידלין, אחד היוזמים, סיפר השבוע כי יותר מ-50 אלף צעירים וצעירות כבר קפצו בשני המקומות.

כשם שלכל מטבע יש שני צדדים, גם להצלחה הזו יש צידה המסוכן: כמה מילדי הרצליה, אשר קפצו להנאתם במיתקן, שברו ידיים ונקעו רגליים. קופצת אחת אף קרעה את גיד הקרסול. התאונות עוררו זעקה אצל הורי